

meget mindre at sige, og er sikkert et Udtryk for den Opfattelse, at denne Befordring var noget temmelig underordnet. Men efterhaanden som den lokale Befordring er bleven en betydelig Funktion under Postvæsenet og har faaet en meget betydelig finansiel Interesse, synes det naturliggere at lade Lovgivningsmagten fastsætte Lokalporto, lige saa vel som det er den, der fastsætter Porto for Stationsforsendelser.

Af andre Bestemmelser skal jeg nævne den nye § 29, der træder i Stedet for den hidtidige § 30. Den faar et nyt Indhold, idet det ikke er Postloven af 1871, som skal ophæves, men Postloven af 1888 og de følgende dertil knyttede Postlove.

Endelig skal jeg anføre, at der i § 30 er indført en Bestemmelse om Revision af Postloven efter 5 Aars Forløb. Det, der særlig har givet Anledning til denne Revisionsbestemmelse, er Reglerne for, i hvilke Forbindelser der kan anvendes Lokalbefordring, et Spørgsmaal, jeg senere vil komme til at omtale. Der har, hvad jeg ogsaa senere skal omtale, i Udvalget været en Del Tvivl og en Del Meningsforskel med Hensyn til dette Spørgsmaal. Man har ment, at hvilken Bestemmelse der nu end maatte blive vedtaget, kunde det være ønskeligt, at der var et loybestemt Krav paa at faa denne Bestemmelse til Revision om 5 Aar, og i Henhold hertil foreslaas en Revisionsbestemmelse indsat i den nye § 30.

Jeg skal saa gaa over til at omtale, hvorledes det er gaaet med de i Regeringsforslaget foreslaaede Ændringer. Der er først Postindkasseringerne. Som ærede Medlemmer ville erindre, indeholdt Regeringsforslaget en Bestemmelse om, at der skulde indføres en ny Tjenestebestand: Postindkasseringer. Herom handlede Ændringerne Nr. 3, 9, 11, 17, 18 og 19. Udvalget har faaet meget fyldige Oplysninger angaaende den Maade, hvorpaa Postindkasseringerne agtes iværksatte, og ingen har haft noget at erindre mod denne Foranstaltning, den har fundet Udvalgets fulde Billigelse, og Bestemmelserne derom ere indredigerede i det foreliggende Forslag til en ny Postlov. Ligeledes har en Bestemmelse om, at Postvæsenet skal have Ejendomsret til de Frigørelsesmidler, der sidde paa betalbare Blanketter — herom handlede Nr. 15 i Regeringsforslaget —, vundet det samlede Udvalgs Bifald, og den er optagen i det nye Forslag. Fremdeles er med hele Udvalgets Tilslutning den forældede og betydningsløse Bestemmelse om Civillistens Erstatningskrav i Anledning af Portofrihedens

Ophør — Regeringsforslaget Nr. 16 — falden bort.

Derimod er det ikke lykkedes at opnaa Enighed i Udvalget om Ministerens Forslag om Afskaffelse af den nu brugelige Adressebrevskonvolut og om Indførelse i Stedet derfor af et almindeligt Adressebrev, et aabent Kort. Jeg beklager, at det endog kun er et lille Mindretal — saa vidt jeg erindrer, er det kun 3 Medlemmer foruden Ordføreren —, der har sluttet sig til Ministeriets Forslag, thi efter min Mening vilde det have været ret naturligt, naar Administrationen fremsætter et Ønske af denne Art paa et rent teknisk Omraade, da at følge et saadant Ønske. Jeg kan selvfølgelig godt indse, hvad det er, der har gjort, at saa mange ærede Medlemmer af Udvalget have indtaget et andet Standpunkt. Det er en lille Fordel, der er indrømmet Befolkningen, at man, naar man sender en Pakke, samtidig kan indlægge et Brev i Adressebrevskonvolutten, ja endog en Nøgle. Det, der har dikteret de ærede Medlemmer deres Stilling, har selvfølgelig været, at man ikke har ønsket at berøve Befolkningen dette lille Gode. Alligevel forekommer det mig, at det er en lille Smule nærsynet. Motiveringen har ikke været særlig vidtløftig fra Ministeriets Side. Der er blevet sagt, at Forandringen vilde være ønskelig af administrative Hensyn. Saa vidt jeg ser, maa disse administrative Hensyn staa i Forbindelse med hele Kontrollen med Pakkepostbefordringen. Nu er det nemlig saaledes, at paa Grund af, at Konvolutten kan indeholde noget, som skal komme Adressaten i Hænde, maa den afleveres til ham, og han maa beholde den, og følgelig er det eneste Udtryk i Postvæsenet for, at der har været en saadan Forsendelse, gaaet bort, og det er naturligt, at Postvæsenet kan ønske at have tilbage et Udtryk for, at der har været en Pakke. Det spiller en Rolle ved Kontrollen af hele Pakkepostbefordringen, og det er dog muligt, at der indirekte heri ogsaa ligger et Gode for Befolkningen. Jo bedre og sikrere Pakkepostbefordringen kan gennemføres, des bedre er det for Befolkningen, og derfor er det i Virkeligheden tvivlsomt, om det ikke er et lige saa stort Gode, der gives Afkald paa, som det, der bevares. Det er i det hele ret øjensynligt, at den gældende Bestemmelse ikke i og for sig er værd at holde paa, den lider af øjensynlige Mangler, og der er ingen Tvivl om, at den er indsat ved en eller anden Lejlighed af en Amatør. Den er nemlig i Virkeligheden ikke gennemførlig.